

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis
SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis**

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap. XXXVIII. Iosaphat Barlaamu[m] tandem inuenit, ac cum eo permultos
annos viuit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

variique generis serpentes & dracones, quos solitudo illa nutrebat, ipsi occurrentes, non iam per inane spectrum, sed re vera ab ipso cernebantur. Ex quo efficiebatur, ut metus quidem ac laboris via plena esset, ipse autem utrumque animo & cogitatione superaret. Nam & metum charitas, ut Scripturæ verbis vtar, foras mittebat: & laborem cupiditas leuabat. Ad hunc itaque modum cum multis & variis calamitatibus, & ærumnis per dies haud paucos colluctatus, ad Senaaritidem illam solitudinem, in qua Barlaam habitabat, peruenit. Vbi etiam aquam nactus, sicis flammam restinxit.

1. IOAN. 4.

IOSAPHAT BARLAAMVÆ
tandem inuenit, ac cum eo per multos
annos vixit.

CAPVT XXXVIII.

IOSAPHAT autem biennium integrum in hac vastissima solitudine mansit, huc atque illuc oberrans, nec Barlaamum inueniens: Deo nimirum hinc quoque animi ipsius firmitatem ac strenuitatem explorante. Ac sic, sub dio degens, tum æstu conflagrabat, tum frigore obrigebat, præstantissimum illum

T 2

lum

lum senem velut quēdam ingentis pretij thesaurum quærere nunquam intermittens. Multas porrò pestiferorum spirituum tentationes, ac multa prælia sustinebat, multosq; item labores, ob herbarum, quibus de more vi&itabat, penuriam perferebat: quoniam scilicet haec quoq; solitudo ea, vt quæ siccitate laboraret, parca admodum produceret. Verum adamantinus atq; inuictus ipsius spiritus, amore ac desiderio ardens, huiusmodi molestias facilius ferebat, quàm alii voluptates ferre soleant. Quocirca diuina ope minime caruit: verum secundum dolorum ipsius ac laborum multitudinem allatæ à Christo, cuius cupiditate flagrabat, consolationes, tam non &u, quam diu, animum ipsius exhilarabant.

Psal. 39:

*Gaudium
in cruce.*

Confecto autem biennii curriculo, Iosaphat quidem perpetuo circumibat eum quem expetebat, quærens, atque ad Deum lacrimas fluminis instar profundens, meditabatur clamans, Ostende mihi, Domine, mihi inquam, cum ostende, qui mihi tui Nominis cognitionem, ac tanta bona conciliauit, nec propter peccatorum meorum multitudinem tanto bono me priua: verum hoc concede, vt & ipsius conspectu fru-
ar, &

ar, & idem cum eo religiosæ exercitatio-
nis certamen subeam.

Dei autem favore speluncam quan-
dam inuenit, peruestigata videlicet eo-
rum, qui eo se conferebant, semita: atq;
monachum quendam solitarium vitæ
genus colentem nanciscitur: eumque
maximo cum animi feruore comple-
xus, & osculatus, vbinam Barlaam ha-
bitaret, sciscitabatur. Simulq; ipsi rerum
suarum statum exposuit. Cum igitur
ex ipso, vbi viri illius, quem quærebat,
domus esset, intellexisset, eo quàm ce-
lerrime, non secus ac peritissimus quis-
piam venator feram nactus, se contu-
lit, peragratisque alterius cuiusdam
senis admonitu aliquot passuum mil-
libus, lætus ac spei robore septus in-
cedebat, æque nimirum ac puer, qui
patrem, quem iam pridem non vidit,
breui se conspecturum sperat. Nam *Diuina*
cum diuinus amor animum semel obse- *moris vis*
derit, multo acrior ac feruentior eo esse *ac potentia*
solet, qui à natura manat.

Astat itaque speluncæ foribus, iis-
que pulsatis, Benedic, inquebat, ô pa-
ter, benedic inquam. Vt autem Bar-
laam hac voce audita ex antro egres-
sus est, eum spiritum agnouit, qui

T 3 ob ad-

ob admirandam illam mutationem, quæ à priore illo vultu ac florente iuuenilis ætatis pulchritudine demigrarat, ab externo aspectu vix agnosci poterat, ut qui tum ex solis æstu atrocem contraxisset, & pilis abundaret, ac genas matæ confectas, oculosque alte depresso, & palpebras lachrimarum fluentis undique attritas, atque ingenti famis afflictione perustas haberet. At vero Iosaphat spiritualem patrem statim agnouit, utpote iisdem oris lineamentis præditum. Confestim itaque Senex versus Ortum stans, Deo precem cum gratiarum actione coniunctam adhibuit. Dictoque Amen, in mutuos amplexus statim ruerunt, diuturnam cupiditatem sine vlla satietate expletes.

Cum autem abunde sese complexi fuissent, atque conuersati essent, sedentes inter se colloquebantur. Ac sermonem exorsus Barlaam, his verbis usus est: Preclare fecisti, qui huc veneris, dilecte fili, fili inquam Dei, ac cœlestis regni heres per Dominum nostrum Iesum Christum, quem dilexisti, atque caducis & fragilibus bonis non abs re chariorem habuisti: ac prudentis & sapientis mercatoris instar omnibus facultatibus venditis

Matth. 13.

marga.

margaritam pretium omne superantem
emisti, ac thesaurum, qui surripi non
possit, in agro mandatorum Domini
absconditum nactus, omnia dedisti, nec
rei vlli ex iis, quæ iam iamque effluxuræ
sunt, pepercisti, quo agrum illum tibi
comparares. Det tibi Dominus pro flu-
ris & caducis æterna: pro iis, quæ inte-
ritui obnoxia sunt, ea, in quæ nec inte-
ritus, nec vetustas cadit.

Velim autem mihi dicas, charissime
quonam pacto huc accesseris, quique
post discessum meum rerum tuarum
status fuerit, atque tuusne pater Deum
norit, an vero nunc quoque eadem, qua
prius, dementia abreptus, à demonum
fraude atque impostura captivus abdu-
catur. Hæc percontante Barlaamo, Io-
saphat altius repetito sermone, quænam
sibi post ipsius digressum contigissent,
quamque prosperum rebus cursum Do-
minus ad id vsque tempus, quo rursus
inter se convenissent, tribuisset, sigilla-
tim exposuit.

Senex itaque hæc audiens, volu-
ptate simul atque admiratione affectus
est, calentesque lacrimas mittens, dice-
bat. Gloria tibi sit Deus noster, qui tui
amore præditis semper præsto es, at-
que ipsis opitulans. Gloria tibi Christe,

rex

rex omnium ac Deus optime, quoniam benigna tua voluntas ita tulit, ut semen illud, quod in serui tui Iosaphat animum iecisti, centuplicatum fructum afferret te videlicet, animarum nostrarum agricola & Domino, dignum. Gloria tibi Paraclete bone ac sanctissime Spiritus: quoniam quam tu sanctis tuis Apostolis gratiam tribuisti, hanc etiam huic impertiendam duxisti: atque ingentem hominum multitudinem ipsius opera superstitioso errore liberaisti, ac vera Dei cognitione illustrasti.

Ad hunc modum Deo ab utroque gratia agebantur: ipsisque ita inter se colloquentibus, ac Dei gratia exultantibus, affuit vespera. Proinde ad orationem consurgentes, consuetum precationum pensum persoluerunt. Ac postea cum cibo recreandum corpus esset, Barlaam magnificam mensam apposuit, spiritualibus videlicet epulis confertam, eius autem consolationis, quæ sensibus percipitur, quam minimum sane participem. Cruda enim duntaxat olera erant, ipsiusmet manibus confita, & excultra, palmæque perpauca, quæ in ea solitudine inueniebantur, ac deliciae. Cum igitur gratias

*Barlaam
abstinentia
& ciborum
deliciae.*

gratias Deo egissent, appositisque epulis corpus refecissent, atque aquam e propinquo fonte bibissent, ei rursus, qui manum aperit, & implet omne animal benedictione, gratias egerunt. Ac deinde consurgentes, posteaquam nocturnas preces absoluerunt, spirituale colloquium inierunt, salutares ac celesti sapientia plenos sermones per totam noctem contextentes, quoadusque auroræ exortus ad consuetarum rursus orationum memoriam ipsos reuocaret.

Manfit autem ad hunc modum diurno tempore cum Barlaamo Iosaphat, admirabilem hanc atque humana conditione præstantiorem vitam colens, ac tanquam patrem & præceptorem cum omni obedientia & humilitate ipsum sequens: sic nimirum, ut ad omne virtutis studium exerceretur, atque quonam pacto cum spiritualibus & inuisibilibus spiritibus luctandum esset, edocereretur. Ex quo illud consecutus est, ut vitiosas omnes affectiones extingueret, carnisque affectum spiritui, non secus ac feruum domino, subiiceret, deliciarum omnium animique remissionum obliuione ca-

Psal. 144.

Vigilia & nocturna orationes, & spiritualia colloquia ex more veterum Monachorum.

Vide hereticæ sanctorum Monachorum antiquorum quam arduum institutum, &

T 5

pere-

*amplius no
dicito. Hoc
non faciebāt
antiqui
Monachi.*

*Vigilia &
Oratio.*

*Verummo-
nachi mu-
nus in quo
suum sit.*

Psal. 83.

peretur, somno tanquam improbo mā-
cipio imperaret: Atque, ut breui per-
stringam, tanto studio in solitariae vite
ceteramen incumberebat, ut ipse quoque
Barlaam, qui permultum temporis in
ea contriuerat, miraretur, ipsiusque ac-
crimoniam concederet: Tantulum enim
duri illius atque consolatione carentis
cibi admittebat, ut vitam duntaxat to-
leraret, nec committeret, ut per ultro ac-
ceritam mortem praemiis iis sese orba-
ret, quae virtutum cultui ac studio tribuan-
tur. Sic autem naturam nocturnis excubiis
subiiciebat, ac si nulla omnino carnis &
corporis parte constaret. Oratio porro
perpetuum ipsius studium erat: vniuer-
sumque vitae tempus in spiritualibus ac
caelestibus contemplationibus infumē-
batur: adeo ut nec horam unam, imo
nec vllum omnino temporis punctum,
ex quo in ea solitudine habitauit, deper-
deret. Ac sane hoc demum vere mona-
stici ordinis munus est, nunquam a spi-
rituali opere vacuum inueniri. Quod
quidem generosus ille & expedi-
tus caelestis stadii cursor egregie pra-
stitit, atque animi sui ardorem ab ini-
tio ad extremum usque perpetuo conser-
uauit, ascensiones in corde semper di-
sponens, ac de virtute ad sublimiorem
virtutem

virtutem transfiliens, desideriumque desiderio, ac studium studio indefinenter adiungens: quoad tandem ad speratam & expetitam beatitudinem perueni.

BARLAAM IO'SAPHATO
*mortem suam pradicat, eumque consolatur:
 sacrisque operatus, ac Crucis signo
 asunitus, lato animo moritur.*

CAPVT XXXIX.

CVM itaque hoc pacto Barlaam & Iosaphat vna versarentur, ac pulchro inter se certamine cōtenderent, ab omni cura & huiusce vitæ perturbatione immunes, mentemque ab omni confusione purā ac seiunctā habentes, post multos ab ipsis pietatis causa susceptos labores, quodā die Senex accersito spirituali filio, quē per Euangeliū genuerat huiusmodi spiritualē sermonē aggressus est.

Iam pridē, ō amice Iosaphat, te in hac solitudine habitare oportebat, atq; hoc mihi oranti Christus de te pollicitus fuerat, fore, vt te ante extremū vitæ diē viderē. Vidi itaq; quē admodū cupiebā: vidi in quā te à mūdo & mundi rebus auulsum, ac Christo minime dubio ac vacillanti animo coniunctū, atq; ad perfectā plenitudinis ipsius mensuram progressum.

T 6 sum.